

“Het woord ligt op m'n tong, maar ik kan het niet vinden”

Guido Sleypen (66) leeft al bijna veertig jaar met taalstoornis afasie

HEUSDEN-ZOLDER - De ogen van Guido Sleypen (66) glimlachen, terwijl hij hard zijn best doet om het juiste woord te vinden. Of om die ene zin af te maken. Om zo zijn gedachten uit te drukken. Dat lukt. Maar makkelijk is anders. Guido is één van die minstens 30.000 Belgen met afasie. Dat is een niet-aangeboren taalstoornis, die het spreken, begrijpen, lezen en schrijven bemoeilijkt. De oorzaak is een hersenletsel, bijvoorbeeld als gevolg van een beroerte, in de linkerhelft van de hersenen. Net daar woont ons taalvermogen. “Het woord komt. Of het komt niet. Vaak is het een vloek. Maar het is nu eenmaal zo.”

Jan BEX

Guido is een Maaslander. “Uit Uikhoven!”, zegt hij, met pret in de ogen. De ondoorgroenlijke wegen van de liefde brachten hem echter in Boekt, waar Simonne, zijn echtgenote, woonde. Toen Guido in 1972, na een verkeersongeval, naar het ziekenhuis moest, was Simonne één van de verpleegkundigen die hem verzorgden.

“Toen ik een hersenbloeding kreeg, was mijn echtgenote Simonne hoogzwanger. Op de dag van de operatie, is ze bevallen”

Guido Sleypen

“Hersenen”

Zo is het tussen hen begonnen. Dat verkeersongeluk, waarbij een op de snelweg losgeraakte aanhangwagen tegen zijn wagen knalde, bracht onrechtstreeks levensgeluk. Guido herstelt en zou ook weer gaan werken in een grote garage in Rekem. “Nu zouden ze zeggen dat ik een manager was. Ik had 21 man onder mij. Ik deed dat werk heel graag. Aan de hand van de nummerplaat wist ik al wie de klant was. Het was mijn droom zelf met een garage te beginnen.” Die droom zal nooit uitkomen. “Net op de snee van de hoofdoperatie, krijg ik een hersenbloeding. Het was januari 1976, we waren anderhalf jaar getrouwd. Simonne was hoogzwanger van ons Veerle. En ik krijg een hersenbloeding. Op de dag dat ze me opereren, bevalt Simonne.”

“Een maand lang was ik alle spraak kwijt”, herinnert Guido zich. “Tot ik om twee uur 's middags na een dutje wakker werd. Simonne was komen kijken. En toen heb ik m'n eerste woord opnieuw gezegd. Of beter, gefluisterd. Dat

was ‘Hersenen’.”

Vier maanden na die hersenbloeding mocht Guido het ziekenhuis verlaten. Maar hij zou, amper 27 en jonge vader, nooit meer kunnen spreken, lezen en schrijven zoals voorheen. “Opnieuw gaan werken? Dat was gedaan. Maar toch, ik was jong. En stelselmatig, met veel kine en logopedie, heb ik mijn taal weer opgebouwd. Dat ik vroeger veel gesport heb, hielp ook”

Tweede beroerte

Tot 26 december 1976. Guido krijgt een tweede beroerte. Hij herinnert het zich als gisteren. “Ik leg Veerle, nog geen jaar, in haar wieg. Het was een heldere winterdag. Mooi, maar koud. Het raam stond nog open op de slaapkamer. Ik sluit het en dan gebeurt het. Instinctief laat ik me vallen en kruip ik tot buiten. Ik weet niet waar ik die kracht haalde, maar Simonne was werken. Buiten hebben de overburen mij zien liggen. Die

Guido Sleypen is tevens voorzitter van de Limburgse afdeling van de afasievereniging. FOTO RAYMOND LEMMENS

hebben mijn schoonouders, 100 meter verder, verwittigd. En opnieuw was ik helemaal verlamd. Opnieuw was ik mijn taal kwijt.” Simonne: “Ach, we mogen niet klagen. Natuurlijk is het leven veranderd. Maar mijn moeder heeft ons geweldig geholpen. De hele familie trouwens. Want ik moest wel werken. Ik werd de kostwinster. Al bij al zijn er velen met afasie die er veel erger aan toe zijn. Het is behelpen soms, maar Guido had er ook niet meer kunnen zijn. In feite was hij opgegeven.”

“Vreemde”

Veel woorden heb je niet nodig als je veertig jaar met elkaar getrouwd bent. Een dialoog tussen hen is wonderlijk. Dit is een team.

Ook al moet Simonne haar vraag enkele keren preciseren om het juiste antwoord te horen over die boodschappen van daarnet. Guido: “In de winkel is het makkelijk. Als ik het woord niet vind, wijs ik gewoon. Hier in Heusden-Zolder kennen de mensen me wel. Ik zit ook in veel verenigingen. En ze tonen begrip en hebben geduld. Maar dat is niet altijd zo. Toen ik meer haren op mijn hoofd had, meenden mensen wel eens dat ik een ‘vreemde’ was. Omdat ik zo slecht sprak. En omdat mijn haar nog zwart was.” (glimlacht)

Niet iedereen met afasie is zoals Guido, die zich nog betrekkelijk goed kan uitdrukken. Hij heeft een rijk sociaal leven. Niet alleen omdat hij voorzitter is van de

Limburgse afdeling van de afasievereniging. “Verbitterd? Ik? Neen. Al zijn er zo wel lotgenoten. Die onmacht, hè. Iets willen zeggen en het er niet uitkrijgen. Woorden die op het tipje van je tong liggen en het niet gezegd krijgen. Dat is frustrerend. Afasie heeft heel veel vormen, maar het veroorzaakt wel eens lusteloosheid. Ik schat dat er enkele duizenden Limburgers met afasie zijn en toch hebben we in Limburg maar 120 leden. Is het drempelvrees? Of is het dat ze niet meer onder de mensen willen komen?”

→ Zondag is de jaarlijkse ‘Nationale Dag van de Afasie’ in de Abdijhoeve in Kelchthoef. De vzw Vereniging Afasie bestaat 35 jaar. www.afasie.be

Wij aanvaarden Ecocheques

Siergrassen - 15 %
Meer dan 200 soorten, van 16 t/m 29 september

Amerikaanse bosbes in soorten (pot 2 liter) € 6,50

Potchrysanten (pot 19 cm, in kleuren) € 4,95

Calluna vulg. 'Dark Beauty' (zomerheide, pot 10,5 cm, winterhard) € 0,89

- 10 % op tuinbeeldjes (beton en aardewerk)
- 15 % op potterrie (met rode sticker op de buitenafdeling)
- 15 % op alle Siergrassen (alle maten en soorten)
- 20 % op Palm- en Olijfbomen (alle maten en prijsklassen)
- 50 % op potterrie in de koopjeshoek (met blauwe stip)

Sept. & okt. alle dagen open van 9.00 u tot 18.00 u
Open op zon- en feestdagen • Dinsdag uitzonderlijk open
Hengelhoefstraat 118, B-3600 Genk • 089/35 64 05

